

Političarima više ni narod ne veruje

Ko je čitao imovinske karte naših političara, mogao je da zaključi da poštenijih ljudi na ovom svetu nema! Za 30 godina rada uspeali su - jadni oni - nekako da se skrpe za skroman stančić od 60 kvadrata, auto star bar 12 godina i u najboljem slučaju 2.000 evra za crne dane.

Ali to što je na papiru „trabant“ u realnosti je luksuzni džip, a stančić nasleđen od roditelja na volšeban način postaje penthaus u luksuznom delu grada. Nekim čudom, u izveštaju o imovini nikad se ne nađe ni luksuzni sat koji košta ko stan u centru grada ni olovka od 1.000 evra... I onda se čude što im narod ne veruje. Na svu sreću, ne veruju im više ni državni organi. Pošto su u svojim imovinskim kartama naveli imovinu toliko skromnu da je pravo pitanje kako se uopšte prehranjuju, Agencija za borbu protiv korupcije počela je ozbiljno da preispituje šta u stvari poseduju naši političari.

Ovih dana mnogi od njih dobili su ljubazan dopis iz Agencije sa molbom da detaljnije objasne „čiji je u stvari stan koji je njihov, a u stvari nije njihov“. Čudo neviđeno! Kako to da neko nije progutao njihovu priču? „Ne, to je samo nespo- razum, ja sam već poslao objašnjenje Agenciji, sve je to u redu.“ Ne zna se prosto šta ih je više iznena- dilo - da li to što se sumnja u njihovu čast i poštenje ili to što je neko u državi, zapravo, počeo da radi svoj posao. Tako je jedan od političara čija se imovina upravo češlja poslao po- ruku našoj redakciji: „Da to nije kojim slučajem neka kam- panja protiv mene?!“ Ne, nije kampanja.

U normalnoj državi političar se ne bi ni usudio da lažira svoju imovinsku kartu. Ne bi bilo ni potrebe. U uređenim dru- štvima poslanik ili državni funkcioner ne pravi „dilove ispod žita“ za proviziju od nekoliko desetina hiljada evra, koje po- sle ne zna da objasni. A najtužnije je što, kada država poč- ne da funkcioniše, oni koji bi trebalo da budu personifikaci- ja države, prvi ne veruju u nju. I ne samo da ne veruju, nego

na sve načine pokušavaju da je sabotiraju.

Zapravo, to im je i glavni motiv zašto su želeli da dođu na vlast. „Iznutra“, iz sistema koji sami urušavaju, lako im je da se obogate. Lako i bezbedno. I kako dosad nije bilo nikog da ih pita „ej, a odakle vam skupa odela i cipele rađene po po- rudžbini?“ Nisu morali ni da se pravdaju. Ni da se trude da se „pokriju“. Nije bilo izbora nego da im se veruje. I zato su se sada našli u čudu. Posebno pošto je sistem počeo da se okreće protiv njih.

Iskreno, razumem što je većina malo ulepšala svoje imo- vinske karte - kojom računicom mogu da opravdaju skupe nekretnine kad prosečan građanin Srbije jedva ima i za po- trošačku korpu? Ono što ne mogu da razumem je da očeku- ju od bilo koga da im poveruje.

**Nekim čudom,
u izveštaju o
imovini nikad
se ne nađe ni
luksuzni sat
koji košta ko
stan u centru
grada ni olovka
od 1.000 evra...**

